

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/226/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4216200589
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4216200589.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu: METTART, s.r.o., so sídlom Zlatná na Ostrove, Bratislavská cesta 308, IČO: 35 957 310, proti žalovanej: Q. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. C. č. XXX, zastúpený JUDr. Ondrejom Tóthom, advokátom so sídlom Komárno, Dunajské nábrežie 14, o žalobe o zaplatenie 774 eur s príslušenstvom a o vzájomnej žalobe o zaplatenie 300 eur, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 14. júna 2018 č. k. 10C/11/2016-109 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 774 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 774 eur od 24. 09. 2015 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vzájomnú žalobu žalovanej zamietol. Zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanej.

2. Svoje rozhodnutie právne oprel o ust. § 31 ods. 1 a 4, § 32 ods. 2, § 33 ods. 1, § 558, § 631, § 632, § 636 ods. 1 a 2, § 652 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka („ďalej len „OZ“) a dôvodil tým, že žalobca sa domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 774 eur s príslušenstvom titulom neuhradenej ceny za opravu motorového vozidla zn. U. Q., EČ: C. XXX V. (ďalej len „vozidlo“, „motorové vozidlo“) fakturovanej faktúrou č. 140920151 zo dňa 14. 09. 2015. Žalovaná si v priebehu konania uplatnila voči žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 300 eur titulom nevrátenej zálohy za opravu motorového vozidla napriek tomu, že k oprave motorového vozidla nedošlo.

3. Žalovaná namietala svoju pasívnu vecnú legitímáciu, keďže faktúru neprevzala, text k nej nenapísala a ani ju nepodpísala. Rovnako namietala aj skutočnosť, že k oprave motorového vozidla nedošlo, preto je vozidlo od septembra 2015 nepojazdné. Medzi zmluvnými stranami nebola dohodnutá ani cena opravy a čas na vykonanie opravy. V prvom rade sa zaoberal námietkou žalovanej o nedostatku jej pasívnej vecnej legitímácie. Argumentoval, že z vyjadrenia žalovanej na čl. 17 vyplýva, že vozidlo bolo jej vlastníctvom, ona ho zverila do autoservisu na opravu a z uvedeného mal za preukázané, že zmluvu o dielo uzavrela žalovaná ako objednávateľka. V prípade, že vozidlo do autoservisu žalobcu odviezol Július Z. (manžel matky žalovanej), konal na základe jej splnomocnenia (opak nebol preukázaný ani tvrdený). Z tohto vyjadrenia žalovanej tiež zistil, že vozidlo žalovaná prevzala dňa 16. 09. 2015, kedy musela podpísať aj preberací protokol, v ktorom bola výzva na zaplatenie 774 eur. V priebehu konania došlo medzi stranami k zhode v skutkových tvrdeniach o tom, že faktúru prevzala matka žalovanej.

Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalovaná na právne úkony súvisiace s opravou jej motorového vozidla splnomocnila členov svojej rodiny. Bolo jednoznačne preukázané, že síce žalovaná osobne nepodpísala prevzatie faktúry a nenapísala sľub o preplatení faktúry do 23. 09. 2015, toto urobila jej matka ako osoba splnomocnená žalovanou, ktorá vozidlo po oprave prevzala, zatiaľ čo žalovaná stála vonku. Nemal pochybnosti o tom, že pokiaľ matka žalovanej mohla (mala oprávnenie) zastupovať žalovanú pri prevzatí motorového vozidla, mala oprávnenie aj na podpísanie faktúry a jej prevzatie. Mal teda jednoznačne za preukázané, že je daná pasívna vecná legitímácia žalovanej, keďže zmluvu o dielo uzavrela žalovaná, faktúra za opravu vozidla bola vystavená na jej meno, pričom postup pri prevzatí faktúry a jej podpísaní matkou bol v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka o konaní v mene splnomocniteľa.

4. Vo veci samej po vykonanom dokazovaní mal preukázané, že strany sporu platne uzavreli ústnu zmluvu o oprave veci v zmysle § 652 ods. 1 OZ, ktorá je osobitným druhom zmluvy o dielo, na ktorú sa podporne použijú ustanovenia § 631 až § 643 OZ. Na základe zmluvy o oprave veci vzniklo objednávateľovi (žalovanej) právo na vykonanie opravy veci podľa objednávky a zhotoviteľovi (žalobca) právo na zaplatenie ceny. Podstatnými náležitosťami tejto zmluvy sú teda predmet zmluvy a dohoda o cene. V prípade zmluvy o oprave veci je zhotoviteľ povinný v prípade, že sa služba neposkytuje na počkanie vystaviť písomné potvrdenie o prijatí objednávky (§ 632 OZ). Potvrdenie musí obsahovať najmä špecifikáciu veci, na ktorej sa majú vykonať dohovorené práce a rozsah plnenia, teda uvedenie prác, ktoré sa majú vykonať. Potvrdením o prijatí objednávky na opravu motorového vozidla je zápis o prevzatí vozidla do opravy, ktorého súčasťou je počet najazdených kilometrov prípadne aj stav v palivovej nádrži. Žalovaná v priebehu konania namietala, že žalobca porušil povinnosť vydať písomné potvrdenie o prevzatí vozidla na opravu. K uvedenému zaujal stanovisko, že nesplnenie tejto povinnosti nič nemení na povinnosti zmluvných strán plniť podľa uzavretej zmluvy. Nevydanie písomného potvrdenia o uzavretí zmluvy neznamena, že nedošlo k uzavretiu zmluvy, prípadne, že je zmluva neplatná. Ak ustanovenie § 632 OZ uvádza, že také potvrdenie zhotoviteľ musí vydať, slovo „musí“ znamena, že ak o to objednávateľ požiadala, zhotoviteľ je povinný také potvrdenie vystaviť. Objednávateľ má teda právny nárok na vydanie písomného potvrdenia, pričom toto právo je žalovateľné na súde a rozsudok súdu potom nahrádza toto potvrdenie. Následky nevystavenia takéhoto potvrdenia síce sťažujú dôkaznú pozíciu zhotoviteľa v súdnom konaní, v ktorom si zhotoviteľ diela (žalobca) uplatňuje svoj nárok na zaplatenie ceny diela. Po vykonanom dokazovaní mal jednoznačne preukázané, že k prijatiu vozidla na opravu, ako aj uzavretiu zmluvy o dielo medzi stranami došlo, ako i to, že predmet opravy a cena za jej vykonanie ako podstatné náležitosti zmluvy o oprave veci boli zmluvnými stranami riadne dohodnuté. Námietku žalovanej, že cena za opravu vozidla bola vyššia ako hodnota vozidla (650 eur) považoval za irelevantnú, pretože nízka hodnota predmetu diela sama o sebe nevyklučuje, aby bola oprava vykonaná aj za cenu vyššiu ako je hodnota predmetu opravy. Žalovaná v priebehu konania tiež namietala, že oprava motorového vozidla nebola vykonaná, čo podľa nej vyplýva aj z uznesenia OR PZ. K uvedenému konštatoval, že v predmetnom uznesení sa síce uvádza, že oprava nebola vykonaná a vozidlo bolo vrátené v pôvodnom stave, išlo však len o konštatáciu tvrdení žalovanej v trestnom konaní. Zástupca žalobcu však už v trestnom konaní tvrdil, že oprava bola vykonaná, čo rovnako vyplýva z predmetného uznesenia OR PZ. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že oprava motorového vozidla bola vykonaná, čo zistil jednak z výpovede svedka Q. U., čestného prehlásenia Z. A. a zo skutočnosti, že vozidlo prešlo technickou a emisnou kontrolou dňa 14. 12. 2015, čo jednoznačne nasvedčuje tomu, že vozidlo bolo v čase týchto kontrol pojazdné. K čestným prehláseniam V. D., C. T. a Q. L., z ktorých vyplýva, že motorové vozidlo sa od septembra 2015 nepoužíva uviedol, že táto skutočnosť sama o sebe nepreukazuje, že vozidlo je nepojazdné, a že na ňom žalobca nevykonala opravu. Z čestných vyhlásení síce vyplýva, že dôvodom nepoužívania motorového vozidla je jeho zlý technický stav, nie je však zrejmé, z akých skutočností tieto tvrdenia vyplývajú a v konaní nebolo preukázané, že čestne vyhlasujúce osoby sú dostatočne odborne zdatné na to, aby sa k otázke spôsobilosti motorového vozidla na prevádzku vedeli vyjadriť. Na odborné vyjadrenie B. C. predložené žalovanou neprihliadal ako na relevantný dôkaz o nepojazdnosti motorového vozidla, keďže toto odborné vyjadrenie nespĺňa náležitosti odborného vyjadrenia, nakoľko v ňom absentujú základné náležitosti, a to: aká otázka mala byť zodpovedaná odborným vyjadrením, aké metódy boli použité pri posudzovaní skutočností, na ktoré treba odborné vedomosti, aké poznatky boli pri skúmaní zistené a aké závery možno z týchto poznatkov vyvodiť. V závere dodal, že samotnú skutočnosť, že na vozidle bola vykonaná oprava nepriamo potvrdzuje aj to, že žalovaná fakturovanú sumu nenamietala, zaviazala sa ju zaplatiť do 23. 09. 2015, čo považoval za uznanie dlhu v zmysle § 558 OZ, keďže z neho vyplýva dôvod, výška dlhu a aj záväzok uhradiť ho do určitého času. Na základe vyššie uvedených dôvodov mal za preukázané, že na motorovom vozidle bola vykonaná oprava. Podotkol, že v

prípade, ak žalovaná namieta spôsob vykonania opravy resp. dobu trvania opravy, Občiansky zákonník upravuje zákonné možnosti, akými si žalovaná mohla voči žalobcovi uplatňovať svoje nároky. Žiadnu z týchto možností žalovaná nevyužila. Rezultoval, že za opravu motorového vozidla bola žalovanej fakturovaná cena 744 eur a žalovaná zastúpená svojou matkou sa pri prevzatí faktúry zaviazala túto cenu zaplatiť, z čoho vyplýva, že cenu opravy uznala. Vykonanú opravu motorového vozidla žalovaná nereklamovala, nebol teda dôvod na prípadné primerané zníženie ceny opravy, preto mal cenu opravy ustálenú faktúrou č. 140920151 zo dňa 14. 09. 2015. Keďže žalovaná nepreukázala (a ani netvrdila), že by fakturovanú sumu uhradila. Keďže s týmto plnením sa žalovaná dostala do omeškania, uložil žalovanej aj povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania z dlžnej sumy odo dňa 24. 09. 2015, teda odo dňa nasledujúceho po dni, do ktorého sa žalovaná zaviazala dlžnú sumu uhradiť, až do zaplatenia. Keďže základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ku dňu 24. 09. 2015 bola 0,05 %, priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,05 % (5,00 % + 0,05 %) ročne zo sumy 774 eur od 24. 09. 2015 do zaplatenia.

5. Nárok žalovanej voči žalobcovi na zaplatenie sumy 300 eur titulom vrátenia zálohy poskytnutej na opravu motorového vozidla, ktorá nebola vrátená napriek tomu, že oprava motorového vozidla nebola vykonaná, posudzoval ako vzájomnú žalobu podľa § 147 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a nie iba ako obranu žalovanej proti žalobcovi spočívajúcej v započítaní vzájomných pohľadávok, keďže z vyjadrenia žalovanej jednoznačne vyplynulo, že pohľadávku žalobcu vo výške 774 eur neuznáva, sumu 300 eur nechce započítať voči žalobcovej pohľadávke, ale žiada, aby súd žalobu žalobcu zamietol a žalobcu zaviazal zaplatiť jej sumu 300 eur. Vzájomnú žalobu žalovanej ako nedôvodnú zamietol, keďže mal za preukázané, že oprava motorového vozidla bola vykonaná a žalovaná neuniesla dôkazné bremeno ohľadom preukázania zaplatenia tejto sumy. Samotnú výpoveď svedkov - matky žalovanej a jej manžela, o zaplatení zálohy nepovažoval za postačujúce, keďže je zrejmé, že tieto osoby konali na základe plnomocenstva v mene žalovanej, preto ich výpovede potvrdzujú tvrdenia žalovanej. Žalobca, resp. jeho zamestnanec, ktorý mal zálohu prevziať, tvrdil, že záloha nebola zaplatená. Došlo teda k protichodným tvrdeniam osôb konajúcich v mene žalovanej a zamestnanca žalobcu, preto bolo na žalovanej, aby svoje tvrdenia podložila aj ďalšími dôkazmi. Žalovanej sa však v priebehu konania nepodarilo inými dôkazmi preukázať zaplatenie zálohy, naopak skutočnosť, že záloha nebola zaplatená nasvedčuje aj to, že žalovaná ani jej matka ako splnomocnená zástupkyňa nežiadali predmetnú zálohu započítať vo vystavenej faktúre (resp. toto nebolo preukázané), napriek skutočnosti, že v preberacom protokole si matka žalovanej vymienila vykonanie opravy pôvodného textu účelu prevzatia na iný text. Žalovaná resp. jej splnomocnený zástupca si na svoju ochranu mali vyžiadať doklad o zaplatení zálohy, v prípade, že tak neurobili, vystavili sa riziku, že zaplatenie zálohy nebudú vedieť preukázať.

6. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodoval podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla v zákonnej lehote odvolaním žalovaná a domáhala sa jeho zrušenia a vrátenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne zmeny a zamietnutia žaloby. V dôvodoch svojho odvolania uviedla, že odvolanie podáva z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Poukázala na nesprávny záver súdu prvej inštancie, že oprava vozidla bola vykonaná, ako i nesprávne vyhodnotil neunesenie dôkazného bremena ohľadom zaplatenia zálohy za opravu vozidla v sume 300 eur. Namietala neprihliadnutie na čestné prehlásenie svedka B. Z. podrobne opisujúce genézu odovzdania uvedenej zálohy vtedajším vedúcim autoservisu. Zotrvála na svojom tvrdení, že oprava vozidla vykonaná nebola, žalobca nezrealizoval opravu palivového čerpadla na motorovom vozidle, čo podľa jej názoru potvrdzuje i výpoveď vtedajšieho vedúceho autoservisu. Namietala tiež neprihliadnutie na odborné vyjadrenie B. C. o nepojazdnosti motorového vozidla. Tvrdila, že odborné vyjadrenie nie je znaleckým posudkom a spíňa všetky náležitosti odborného vyjadrenia. Za nesprávne považovala tiež nezohľadnenie výpovede jej matky, ktorá vyslovila, že pri preberaní vozidla konala v tiesni, pretože bez podpisu faktúry jej odmietli motorové vozidlo vydať. Za zavádzajúce považovala konštatovanie súdu, že vozidlo bolo pojazdné, pretože prešlo 14. 12. 2015 emisnou a technickou kontrolou, pričom do emisnej kontroly od prevzatia vozidla ubehlo dostatok času a žalovaná mohla opravu vozidla zveriť inému servisu.

8. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej písomne nevyjadril.

9. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou v stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) za splnenia povinnosti ustanovenej v § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 774 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 24. 09. 2015 do zaplatenia a náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že medzi stranami sporu bola uzatvorená Zmluva o dielo, predmetom ktorej bola oprava osobného motorového vozidla žalovanej zn. U. Q., EČ: C. XXX V., na ktorom si objednala generálnu opravu palivového čerpadla. Oprava bola zo strany žalobcu prevedená, preto žalovanú vyzval na prevzatie vozidla a zaplatenie ceny za jeho opravu. Žalovaná vozidlo prevzala, ale cenu za opravu nezaplatila. Pri prevzatí vozidla bola žalovanej odovzdaná faktúra č. 140920151, prevzatá dňa 16. 09. 2015, podľa ktorej jej fakturoval za opravu vozidla celkovo 774 eur. Na predmetnú faktúru napísala, že ju uhradí do 23. 09. 2015. Predmet opravy ani uvedená faktúra do dňa podania žaloby neboli reklamované. Žalovaná sa k podanej žalobe vyjadrila a tvrdila, že pracovníkovi servisu Q. L. odovzdala zálohu 300 eur, o čom príjmový doklad nedal. Tvrdila, že auto jej žalobca vrátil neopravené. Žiadala, aby súd žalobu zamietol a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej 300 eur a nahradiť trovy konania. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel a vzájomnú žalobu žalovanej zamietol.

11. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Ustanovením § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

13. Odvolací súd považuje za potrebné vyjadriť sa k odvolacím námietkam žalovanej, konkrétne k ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Žalovaná namietala aj vadu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonávanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo

inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až § 194 CSP. K žalovanou uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, čo znamená, že vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávneho vyložil.

14. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (ďalej len ústavy), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanoveným zákonom na inom orgáne SR.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne aj o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

17. Obsah práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto (každý) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktorý je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/2008).

18. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Citované ust. § 220 CSP dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozhodnutia. V prípade, ak súd pri odôvodňovaní rozhodnutia nepostupuje uvedeným spôsobom, ktorý záväzne určuje citované ustanovenie, ide o nedostatky odôvodnenia, ktoré zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

19. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Odvolací súd sa plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, z ktorých vyvodil svoje právne závery a tieto i primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaná sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto

časť rozhodnutia kladie vyššie citované zákonné ustanovenie. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe žalobcu vyhovel a vzájomnú žalobu žalovanej zamietol.

20. Odvolací súd zdôrazňuje, že v konaní nebolo sporené platné uzavretie ústnej zmluvy o oprave veci, ktorá je osobitným druhom zmluvy o dielo, na ktorú súd prvej inštancie správne aplikoval zákonné ust. § 631 až 643 a § 652 ods. 1 OZ. Občianskeho zákonníka. Žalovaná vo svojom odvolaní namietala nesprávne vyhodnotenie neunesenia dôkazného bremena ohľadom zaplatenia zálohy za opravu vozidla v sume 300 eur. Podľa ustálenej právnej teórie súdnej praxe je sporové konanie ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať (§ 132 ods. 1 CSP). Predmetné ustanovenie stanovuje aj dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Zásadne na stranách sporu leží iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Totožné následky postihujú tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie.

21. Posudzujúc povinnosť dôkazného bremena žalovanej v konaní, ktoré je konaním sporovým, v ktorom platí prejednávací zásada, so zreteľom na kontradiktórnosť tohto konania súd prvej inštancie prejednal vec a rozhodol po vykonaní viacerých pojednávaní, na ktorých vykonal dokazovanie navrhnuté stranami, ktoré po poučení nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Odvolací súd plne sa stotožňuje so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie na zdôraznenie správnosti jeho rozhodnutia dodáva, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď vzájomnú žalobu žalovanej zamietol pre neunesenie dôkazného bremena žalovanou ohľadom preukázania zaplatenia zálohu 300 eur na dohodnutú opravu vozidla. Žalovaná tvrdila, že zálohu zaplatil manžel jej matky v apríli 2015, pričom o úhrade nemal žiaden doklad a zároveň žalobca zaplatenie zálohy poprel. Súd prvej inštancie ohľadom tejto skutočnosti vypočul ako svedkov matku žalovanej a manžela matky žalovanej, ktoré osoby konali na základe plnomocenstva v mene žalovanej, teda ich úkony boli úkonmi samotnej žalovanej. to znamená, že tieto výpovede súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako nepostačujúce a iné dôkazy žalovaná nepredložila. K uvedenému bolo správne skonštatované, že žalovaná a ani splnomocnená zástupkyňa nežiadali predmetnú zálohu započítať vo vystavenej faktúre (resp. toto nebolo preukázané), napriek skutočnosti, že v preberacom protokole si matka žalovanej vymienila vykonanie opravy pôvodného textu účelu prevzatia na iný text. Odvolací súd dodáva, že pri sume 300 eur zodpovedá prirodzenej vlastnej ochrane spotrebiteľa požadovať doklad o jej úhrade, pretože sa jedná o vysokú sumu, pri ktorej sa požaduje zodpovedný prístup zo strany spotrebiteľa chrániť sa v prípade krízovej, problematickej situácie. Je nelogické dať niekomu 300 eur a nevyžadovať pri tejto sume potvrdenie o jej zaplatení.

22. Žalovaná ďalej v odvolaní zotrvala na tvrdení, že oprava vozidla vykonaná nebola. K uvedenému odvolací súd zhodne so záverom súdu prvej inštancie má za to, že oprava na vozidle bola vykonaná. Uvedené vyplýva z čestného prehlásenia Z. A., ktorý vypovedal, že konateľ žalobcu si u neho v mene žalobcu v mesiaci jún 2015 objednal opravu palivového čerpadla na osobnom motorovom vozidle U. Q. EČ: C Vozidlo mu bolo privezené na opravu na odťahovke, bolo nepojazdné. Po rozobratí zistil, že v čerpadle bola mechanická aj elektronická závada, objednal súčiastky od svojho zahraničného dodávateľa, čím sa čas opravy mierne predlžil. Nakoniec uvedené čerpadlo zrepasoval, vozidlo spojzndnil a priviezol ho do prevádzky firmy žalobcu v J. na U.. S vozidlom prišiel z L. po vlastnej osi, čím ho pred odovzdaním vyskúšal. Čerpadlo a motor išli úplne v poriadku, turbodúchadlo už vykazovalo isté známky opotrebenia, na čo upozornil. I výpoveď svedka Q. U. potvrdzuje vykonanie opravy, keď na pojednávaní dňa 07. 09. 2017 vypovedal, že je zamestnancom žalobcu od roku 2007. Približne pred 2 rokmi, mohlo to byť v marci alebo v apríli, prišiel do dielne žalobcu pán B. Z. a priviezol auto na opravu. Položil kľúče, povedal, že máte čas na opravu a hneď aj odišiel. O oprave vozidla sa svedok s pánom Z. bavil predtým ústne. Po prevzatí vozidla sa v autoservise snažili zistiť príčiny závady, diagnostikou zistili závadu palivového čerpadla. Keďže žalobca nie je odborníkom na takéto

závady, odovzdali auto na opravu do L. opravárovi, ktorý má potrebné oprávnenia a špecializuje sa na tieto závady. Auto do L. brali na odťahovke približne 2-3 týždne po tom, ako auto prevzali na opravu. Oprava vozidla bola zdĺhavá, bolo potrebné objednať súčiastky. Pri vrátení vozidla svedok nebol. Ďalej uviedol, že býva pod žalovanou, videl, že po oprave sa s autom jazdilo každý deň, aj teraz videl, že auto sa používa, je pojazdné. V neposlednom rade vykonanie opravy dokazuje i skutočnosť, že vozidlo prešlo technickou a emisnou kontrolou dňa 14. 12. 2015, teda v čase týchto kontrol muselo byť pojazdné a v dobrom technickom stave. Žalovaná tvrdila v odvolaní, že do emisnej kontroly od prevzatia vozidla (16. 09. 2015) ubehlo dostatok času a žalovaná mohla opravu vozidla zveriť inému servisu. Uvedené tvrdenie žalovanej považuje odvolací súd za ničím nepodložené a navyše nelogické. Je nutné zhodnotiť so záverom súdu prvej inštancie uzavrieť, že žalovaná vyfakturovanú sumu nenamietala, tiež nereklamovala vykonanie opravy a tak ako bolo uvedené vyššie, zodpovednému správaniu spotrebiteľa zodpovedá obozretné správanie. Je nutné uzavrieť, že ak by vozidlo bolo nepojazdné, žalovaná by využila jej zákonnú možnosť vozidlo riadne v stanovenej lehote reklamovať. Tvrdenie, že by si žalovaná mohla dať opraviť vozidlo v inom servise nezodpovedá správaniu, ktoré by zvolil priemerný spotrebiteľ, teda že by si odstránenie, resp. reklamáciu vady uplatnil najskôr u pôvodného zhotoviteľa a následne problém odstraňoval u iného zhotoviteľa a toto mal i zmluvne ošetrené a vedel uvedené preukázať. Odvolací súd pre úplnosť vyjadrenia sa k odvolacím námietkam žalovanej len konštatuje, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalovanou predložené odborné vyjadrenie k stavu vozidla nespĺňa náležitosti odborného vyjadrenia, pretože v ňom absentujú základné náležitosti, teda aká otázka mala byť zodpovedaná odborným vyjadrením, aké metódy boli použité pri posudzovaní skutočností, na ktoré treba odborné vedomosti, aké poznatky boli pri skúmaní zistené a aké závery možno z týchto poznatkov vyvodiť.

23. V nadväznosti na uvedený právny záver o dôvodnosti žaloby žalobcu súd prvej inštancie správne rozhodol i o nároku žalobcu na uplatnené úroky z omeškania a v plnom rozsahu preberá odôvodnenie tohto rozhodnutia súdom prvej inštancie za svoje vlastné s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP (bod 41. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Súd prvej inštancie správne uzavrel, že cena opravy bola ustálená faktúrou č. 140920151 zo dňa 14. 09. 2015, splatnou dňa 23. 09. 2015. Keďže žalovaná nepreukázala, že fakturovanú sumu uhradila, dostala sa s jej splatením do omeškania odo dňa 24. 09. 2015. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ku dňu 24. 09. 2015 bola 0,05 %, preto má žalobca nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,05 % (5,00 % + 0,05 %) ročne zo sumy 774 eur od 24. 09. 2015 do zaplatenia.

24. Súd prvej inštancie správne rozhodol aj o trovách konania podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, pretože žalobca mal úspech v plnom rozsahu.

25. Z vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalovanej nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, a preto odvolací súd rozsudok, ako vecne správny, podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

26. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že v odvolacom konaní žalobcovi podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu vzhľadom na plnú úspešnosť žalobcu v odvolacom konaní. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).